

SLADKÝ ŽIVOT

Julia Jamesová
Těla, která
nezapomněla

JULIA JAMESOVÁ

TĚLA, KTERÁ
NEZAPOMNĚLA

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

V edici Sladký život a Sladký život Duo za ty roky, co fungují, vyšlo okolo třinácti set originálních původních příběhů. Ruku na srdce, i ty nejvěrnější z vás, pamatujete si je všechny? A co teprve ty čtenářky, které „do vlaku“ nastoupily až později? Ty mají minimální šanci seznámit se s příběhy, které vyšly třeba před deseti roky. Nevím jak vám, ale mně to přijde škoda a líto. Proto od tohoto měsíce budu v edici Sladký život Duo druhou povídku „lovit“ vždycky v archivu. Věřím, že pro ty z vás, kterým se tenkrát líbily, to bude příjemné setkání se starými známými kamarády. No a pro ty „služebně mladší“ důkaz, že i před deseti roky se psaly pěkné knížky o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

**TĚLA, KTERÁ
NEZAPOMNĚLA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaimed by His Billion-Dollar Ring

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-769-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-770-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-771-3 (PDF)

PROLOG

Calanthe s úsměvem vítala příslušníky aténské společenské smetánky, kteří proudili do společenského sálu nejluxusnějšího aténského hotelu, aby se zúčastnili oslavy šedesátin jejího otce.

Stál u vchodu vedle ní. Podívala se na něho a úsměv jí povadl. Jeho obvyklý laskavý výraz byl poznamenaný únavou. Ramena měl svěšená, i když se usilovně snažil stát vzpřímeně. Nevypadal dobře.

Otec byl vždycky plný energie, optimismu a zdravého sebevědomí. Oplýval vlastnostmi, díky nimž se stal významným a velmi bohatým mužem. Jeho realitní impérium představovalo obrovský majetek.

Calanthe se po studiích specializovala na antické umění a nejvíc času trávila v aténských a londýnských muzeích, ale samozřejmě věděla, že jednoho dne zdědí otcovu společnost a veškerý jeho majetek. Doufala, že to nebude příliš brzy. Přála si, aby táta žil co nejdéle, mnohem déle než maminka. Před necelými dvěma lety matka podlehla rakovině, i když s ní statečně bojovala. Calanthe potlačila bolestnou vzpomínku a nasadila znovu úsměv, určený nejen přicházejícím hostům, ale i tátovi.

„Vypadáš překrásně, milá dceró!“ řekl Georgios Petranakos a opětoval její úsměv.

Dnes večer měla na sobě nádhernou róbu. Světle modré hedvábí ladilo s jejíma šedomodrýma očima, jejichž tvar a barvu zdědila po matce. Za tmavé vlasy a snědší pokožku mohla vděčit řeckým genům. Střih šatů zdůrazňoval dokonalé tvary její štíhlé postavy. Měla oválný obličej, malý rovný nos a plné rty. Vlasy měla vyčesané do elegantního uzlu a na její ladné šíji se třpytil diamantový náhrdelník – dar od otce. Byla krásná.

Její úsměv a krása přitahovaly pohledy. Ale poslední dobou nebyl její úsměv až tak bezprostřední. Mohl za to otec. Chtěl, aby se vdala a chtěl, aby to bylo brzy. Aby to chtěla také, musela by se zamilovat. Jednou už to udělala, ale to byla hodně mladá, a proto naivní a důvěřivá.

Zlomilo jí to srdce. A tím nejdrsnějším způsobem ji to zbavilo iluzí.

Stále přicházeli další hosté. Věnovala se jim, povídala si s nimi, a když se vmísili do davu, zaměřila se na další příchozí, které do sálu uváděl hotelový personál.

Když kolem procházel jeden z číšníků, vzala si z podnosu dvě sklenky se šampaňským. Jednu podala otci, který si právě povídal s nějakým hostem. Calanthe se zahleděla ke vchodu do sálu. Přemýšlela, jestli už přišli všichni pozvaní. Za chvíli se v jídelně bude podávat večeře.

Zvedla sklenku se šampaňským, ale k ústům ji nedonesla, protože ve vchodu do sálu se objevil další host.

Jako všichni přítomní muži měl na sobě smoking. Neviděla mu do tváře, protože mluvil s hotelovým zaměstnancem. Ale bylo na něm něco povědomého...

Vtom ztuhla. Každý sval v těle se jí napjal. Zadržela dech a pevně sevřela stopku skleničky.

Muž se otočil.

Calanthe zbledla. Srdce jí sevřely ledové prsty.

PRVNÍ KAPITOLA

Před osmi lety

Calanthe vytáhla ze suché výkopové zeminy úlomek nějakého hliněného předmětu a opatrně a pečlivě jej štětcem čistila. Požádala Georgii, která pracovala vedle ní, aby svým odborným zrakem posoudila, jestli má smysl, aby ve svém úsilí pokračovala.

Georgia studovala archeologii, takže byla mnohem kompetentnější v posuzování archeologických vykopávek než Calanthe, která studovala dějiny umění.

Georgiin profesor dal narychlo dohromady tým dobrovolníků z řad univerzitních studentů s cílem prozkoumat naleziště, které se objevilo na malém ostrově v Egejském moři při hloubení základů pro jeden z hotelů budoucího přímořského letoviska.

Studenti byli nadšení, že mohou na čas opustit deštivou Anglii a strávit část prázdnin ve slunném Řecku a vůbec jim nevadilo, že to bude čas vyplněný prací.

Calanthe se k nim ráda přidala. Měla sice bohatého otce, v jehož sídle na předměstí Atén si o prázdninách užívala luxusu, ale žila v Londýně se svou matkou v mnohem skromnějších poměrech, takže se těšila na sluníčko jako všichni ostatní. Málokdo

věděl, že kromě matčina příjmení, pod nímž ji všichni znali, má ještě druhé příjmení – otcovo. Ani její nejbližší přátelé nevěděli, že její otec je velmi bohatý řecký podnikatel.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se a natáhla ke Georgii ruku. V dlani měla malý hliněný úlomek.

Georgia se na něj zahleděla. „Že by kousek nějaké nádoby z Korintu? Než ho ukážeme profesorovi, podíváme se, jestli nenajdeme ještě něco jiného,“ prohlásila a malou lopatkou odhrnovala zem.

Na jejich klečící postavy padl stín.

„Už jste našly nějaký poklad nebo zlato, dámy?“ Hluboký mužský hlas je přinutil zvednout hlavy.

Obě zíraly na cizince s otevřenou pusou. Jejich reakce, jak si Calanthe se zadržným dechem uvědomila, byla zcela pochopitelná. Tyčil se nad nimi. Ne proto, že obě klečely ve výkopu. Byl hodně vysoký. Dlouhé nohy v kanadách měl rozkročené, khaki plátěné kalhoty měl na úzkých bocích přepásané širokým páskem. Široká ramena obepínalo vybledlé tričko s krátkými rukávy. Sluneční brýle ještě podtrhly výrazné rysy obličeje, na němž už vyráželo odpolední strniště. Měl rovný nos a široká ústa. Prameny černých vlasů mu spadaly do čela a na ramena.

Vypadal drsně. Byl nádherný...

Calanthe slyšela, že Georgia prudce vydechla. Držela se, aby neudělala totéž.

„Jen nějakou keramiku,“ podařilo se Georgii ze sebe vysoukat. Vstala a oprášila si kolena.

Calanthe zjistila, že vstala také a náhle si byla palčivě vědoma, co má na sobě: pohodlné, ale velmi neformální kalhoty, propocené tričko a vlasy nedbale spletené a upevněné na temeni hlavy.

Kdo to je? ptala se v duchu, ale vzápětí si na otázku

odpověděla. Nejspíš to byl jeden ze stavebních dělníků, kteří pracovali na nedalekém staveništi. O vteřinu později si tím byla jistá, protože si všimla, že drží v ruce žlutou ochrannou přilbu.

Co tady dělá?

K místům, kde se prováděly výkopy, měl přístup jen tým archeologů.

„Tady správně nemáte co dělat,“ prohlásila.

I když měl sluneční brýle, Calanthe cítila, že ji propaluje pohledem.

„Jsem jen zvědavý,“ řekl úsečně, ale nikoliv omluvně. Mluvil dokonalou angličtinou jen s nepatrným přízvukem. „Ostatně – odhalujete minulost mé země,“ informoval ji, „ne své.“

Jeho poznámka byla trefná, ale protože v ní Calanthe zaslechla jízlivý tón, musela se ohradit.

„Možná, že z vykopávek, které ve vaší zemi provádíme, zjistíme,“ úmyslně to řekla také jízlivě, „že obsahuje spoustu důkazů o životě vašich dávných předků a že si proto nezaslouží, aby byla všude zastavěná hotely!“

Nespouštěl z ní pohled.

„Místa, kde se provádějí archeologické výzkumy, jsou velmi dobře chráněná,“ opáčil. „Dnešní Řekové, stejně jako ti dávní, si musejí zajistit živobytí. Dnes je jejich hlavní zdroj obživy turismus, takže hotely nejsou pro parádu, ale pro turisty.“

Teď se zahleděl na Georgii. Calanthe zamrzelo, že jí už nevěnuje plnou pozornost. Naježila se a chtěla mu oponovat, ale uvědomila si, že má pravdu.

„Jen jsem se chtěl zeptat, jestli bych nemohl, jakmile mi skončí směna, pracovat u vás jako dobrovolník?“ Pohledem se vrátil ke Calanthe. „Jak vím,

máte na svůj výzkum málo času, takže bych vám s ním rád aspoň trochu pomohl," dodal.

„Musíte se zeptat našeho profesora," ozvala se Georgia. „Je tamhle," ukázala prstem.

Muž kývl. „Díky. To udělám.“

Otočil se a odešel.

Calanthe si zase klekla, nedívala se za ním.

Georgia ho však bezostyšně sledovala pohledem. „Páni!" vydechla. „To byl hezkej kluk!"

„Je to jen zedník," řekla Calanthe.

Georgia zvedla obočí. „To znělo hodně snobsky," poznamenala.

Calanthe pokrčila rameny. „No – co může nějaký zedník vědět o tom, co tady děláme?"

„Projevil zájem," řekla Georgia, „zaslouží si dostat šanci.“

Šanci na co? zeptala se v duchu Calanthe. A proč chci na tu otázku znát odpověď?

„Třeba tady chtěl něco ukrást," dohadovala se. „Ptal se, jestli jsme nenašly zlato nebo nějaký poklad!"

„Na to se ptá přece každý," řekla Georgia. „Ostatně nehledáme zlato nebo poklad, hledáme nádoby. Když už o nich mluvíme... podíváme se, jestli ještě nenajdeme nějaký úlomek. Pojd' – dáme se do toho!"

Calanthe se ráda podřídila. Aspoň dostane z hlavy toho dělníka, který se nabídl, že jim pomůže. Musela si po chvíli přiznat, že se jí to nepodařilo.

Georgia měla pravdu. Byl to moc hezkej kluk...

Když se jako každý večer s ostatními studenty sešli v malé taverně poblíž přístavu, Georgia ji informovala, že se ten hezkej kluk jmenuje Nik.

„Bude pracovat s Davem a Kenem, prý za nimi

přijde hned, jak vyšetří nějaký čas,“ řekla Georgia. „Jakmile odloží zednickou lžící,“ dodala uštěpačně a podívala se na Calanthe.

„Raději za nimi než za námi,“ řekla Calanthe.

„Ale jdi – jsi tak průhledná,“ zasmála se Georgia. „Říkáš to, protože se ti líbil, ale nechceš si to přiznat!“

Calanthe se zatvářila odmítavě, ale Georgia pokračovala: „No, mně se taky moc líbil. Líbil se mi jeho hlas, jeho přízvuk... a to nemluvím o tom ostatním! A upřímně to přiznávám. Ale...“ teatrálně si povzdechla, „... musím také uznat, že bych u něho neměla šanci. Je naprosto mimo moji ligu.“

Calanthe si odfrkla. „Nepodceňuj se!“

„Nepodceňuju se,“ oponovala Georgia, „jen říkám, jak to je. Mimochodem – jsem tady hlavně proto, abych se víc poznala s Davem. Víš, že se mi líbí už celou věčnost! Ale jedno je jisté,“ přemýšlela nahlas, „ty, moje zlatá, do Nikovy ligy rozhodně patříš!“ Podívala se na Calanthe, která vyměnila pracovní oblečení za volně střižené bavlněné šaty, zvýrazňující její štíhlou postavu. Lesklé tmavé vlasy měla stažené do ohonu.

„Božský Nik...“, vzdychla Georgia.

Calanthe si znovu odfrkla. „Ne, díky, nemám zájem –“

„On ale bude mít určitě zájem o tebe, o to se vsadím! Řekům se líbí chladné Angličanky. Ačkoliv pořád zapomínám na to, že jsi napůl Řekyně –“

Calanthe se na Georgii výhrůžně zadívala. Nechtěla, aby o otci padlo jediné slovo. Jeho jméno bylo hodně známé. A taky bylo známo, jak jinak, že je velmi bohatý. „Ne abys tomu Nikovi o tom řekla!“

„Jo, jo, neřeknu, neboj!“ ujistila ji Georgia. „Ale teď už pojď. Mám hrozný hlad.“

Zrychlily, aby dohonily ostatní.

Šly do přístavní levné hospůdky, kam chodili každý večer po práci všichni studenti. Profesor a jeho kolega večereli jinde, protože věděli, že jejich přítomnost by studenty svazovala.

Calanthe si jako ostatní objednala pivo. Brzy přešli na místní víno a k večeři si dali gyros a souvlaki. Bavili se a povídali si o tom, co dělali, mluvili o svých objevech a o tématech, která byla blízká jejich generaci – o hudebních skupinách, o politice a o hrozících klimatických změnách.

Seděli venku na dřevěných lavicích u dlouhého stolu. Calanthe se opřela a přemýšlela, jestli si má dát ještě sladký a těžký dezert, který v hospůdkách, jako byla tahle, nabízeli. V duchu se ušklíbla. *Kdyby otec viděl, v jakém skromném prostředí se pohybuju a co si dávám večer k jídlu, divil by se.* U něho v Aténách byla večeře významným okamžikem. Podávalo se hlavní jídlo dne, připravené kuchařem, kterého otec zaměstnával nastálo. Nebo chodili na večeři do nejdražších restaurací ve městě.

Hořce se usmála a napila se vína. Poslouchala, jak se do malých lodí zakotvených v přístavu opírá lehká bríza a jak do sebe narážejí boky. Zvedla ramena a zakroutila krkem, aby uvolnila svaly, zatuhlé po celodenním ohýbání.

„Potřebujete masáž?“ ozvalo se za ní.

Otočila se po hlase.

Sice už nebyl v pracovním oděvu, měl na sobě jiné tričko a vybledlé džínsy, ale nebylo pochyb o tom, že je to *on*.

Polkla. *Ne, nebudu pátrat po tom, proč mě jeho mužný zjev tak fascinuje,* pomyslela si. Zřejmě tak působil na všechny přítomné studentky. Všimla si,

že Georgia, která seděla naproti ní a byla doposud zabraná do více než přátelského rozhovoru s Davem, zvedla hlavu a stejně jako většina dívek se na něho s neskrývaným zájmem zahleděla.

„Niku – ahoj! Posad se!“ zamával mu na pozdrav Ken.

Rozmrzele pozorovala – nechtěla důkladněji rozebírat, proč rozmrzele –, jak Nik odtáhl židli od stolu, posadil se a kývnutím hlavy poděkoval Kenovi za víno.

Přijal s úsměvem sklenici a nenuceně řekl: „Jam-más...“

Rozhlédl se kolem stolu a nakonec se jeho pohled zastavil na Calanthe.

Zvedl sklenici a opakoval anglicky: „Na zdraví! A na nalezení pokladu!“

Oči mu zářily. Dala by přednost tomu, kdyby zůstaly skryté za skly slunečních brýlí. Protože jeho oči byly...

Polkla.

Tmavé a uhrančivé...

A pak řekl ještě něco. Nebylo to anglicky. Zamumlal něco řecky. Ztuhla.

Ale já si myslím, že jsem zlatý poklad právě našel.

Snažila se nedat najevo, že tomu, co řekl, rozuměla.

A že věděla, co to znamenalo.

Rozbušilo se jí srdce. Náhle věděla naprosto přesně, co to znamenalo.

Magický okamžik narušila Georgia.

„Nenalézáme poklady, Niku,“ řekla a zasmála se, „jen nádobí z hlíny. A když budeme mít štěstí, objevíme i něco z bronzu.“

Odtrhl od ní pohled. Konečně mohla zase dýchat. Třesoucí se rukou sáhla po sklenici s vínem. Potřebovala se napít.

Co se to kčertu se mnou děje?

Nik nenuceně navázal na to, co Georgia řekla. „Z bronzu? Ne ze železa?“

„Možná ano,“ vložil se do hovoru Dave. „Ale profesor nám říkal, že místo, kde kopeme, je pravděpodobně, pokud by měl určit období, na rozhraní doby bronzové a železné. Pravděpodobně jedenácté... možná desáté století před naším letopočtem.“

Nik kývl. „Takže po pádu mykénské civilizace? Možná jde o temné, homérské, období?“

Calanthe se na něho podívala, překvapená znalostí, které projevil.

Dave a všichni ostatní se pustili do debaty, do jakého období lze místo jejich vykopávek zařadit.

Nik, jak se Calanthe zdálo, trval na svém. Zmínil se mimo jiné o stavebních stylech a metodách, které se používaly a v tu chvíli se Calanthe rozhodla, že zasáhne.

„Zdá se, že při práci na stavbách jste získal vědomosti i o starověkých stavebních stylech!“ řekla rádooby žertem.

Chvíli se na ni díval. „Ne,“ nakonec odpověděl, „vědomosti o historických stavebních stylech a metodách jsem získal během studií architektury – myslím, že ve třetím ročníku, když jsme probírali antickou řeckou architekturu.“

Calanthe cítila, že jí ztuhly rysy a že zrudla. Dokonale ji setřel.

Zasloužila jsem si to.

Sáhla po pohárku, napila se vína a přitom přemýšlela, proč měla potřebu to říct. Chtěla ho usadit?

Chtěla jsem si od něho udržet odstup – proto jsem to řekla.

Nenápadně se na něho podívala. Slyšela, jak se směje něčemu, co někdo řekl. Smál se nahlas a upřímně, hlavu měl zakloněnou. Dívala se jeho silné bílé zuby a na přimhouřené oči.

Byl to opravdu neuvěřitelně hezký kluk...

Opřela se lokty o stůl, mezi dlaněmi držela sklenici s vínem, občas se napila a rozhodla se, že bude jen tak sedět a dívat se na něho...

Ostatně – co je na tom? Líbil se jí a přiznala si to. To nikomu neuškodí, ne?

Nikomu to neuškodí...

Atény, přítomnost

Nikomu to neuškodí...

To si namlouvala a byla o tom přesvědčená, když to dávné léto se sklenicí vína v ruce pozorovala muže sedícího na druhém konci stolu. Opájela se pohledem na něho, jako se opájela vínem...

Bolestně se jí sevřelo srdce. Jaký má smysl znovu si připomínat, co měla před lety udělat? Neudělala to a její naivní a důvěřivé srdce za to zaplatilo. Muž, který, jak se ukázalo, nebyl tím, kým se zdál být, jí ho zlomil a zbavil ji všech iluzí.

Nebudu na to myslet – je to minulost a minulostí to zůstane.

Až na to, že minulost se k ní teď blížila. Kráčela odhodlaně přímo k jejímu otci a k ní.

Nemohla utéct.

Zastavil se jen metr od ní. Byl stejně charismatický a okouzující jako tenkrát.

Na zakázku šitý smoking mu padl jako ulitý:

obepínal široká ramena a urostlou postavu. Vlasy měl zastřižené, upravené v bezchybném účesu. Byl hladce oholený.

Byl elegantní, uhlazený a dokonalý jako všichni elegantní, uhlazení a dokonalí bohatí muži v sále. Dokonale mezi ně zapadl.

Nedíval se na otce, zabraného do hovoru s jedním z hostů, díval se na ni. Tmavé oči s dlouhými hustými řasami měl stejně krásné, pohled stejně neproniknutelný jako kdysi. Nic se v nich neodráželo kromě zdvořilého zájmu, odpovídajícímu situaci.

Všechny svaly měla napjaté. Držela stopku skleničky se šampaňským tak silně, že hrozilo, že ji zlomí. Přece jen se v jeho hlubokých tmavých očích něco mihlo, ale nechtěla to analyzovat – a stejně to hned zmizelo.

„Dobrý večer, Calanthe, dlouho jsme se neviděli.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nikos viděl, že ztuhla. No – ani on nebyl připravený na setkání s Calanthe.

Podíval se na muže, který stál vedle ní. S hostem, s nímž mluvil, se rozloučil a tázavě se na Nikose zadíval.

„Nikos Kavadis,“ představil se Nikos a hořce si pomyslel, že Georgios Petranakos nemá tušení, kdo před ním stojí. Tenkrát používal jiné jméno...

Ale hostitel po chvíli kývl hlavou. „Ach ano,“ řekl.

„Doufám, že vám nevadí, že jsem se na seznam hostů vyvěšený ve foyeru hotelu zapsal pod jménem *kyrios* Petranakos.“ Úsměv, který Nikos otci Calanthe věnoval, byl omluvný a zároveň uctivě zdvořilý. „Ale já v současné době tady v hotelu bydlím a všiml jsem si vašeho jména na tabuli, kde jsou uvedené akce pořádané ve společenském sále, a chtěl jsem vám jít také popřát. Moje jméno na seznamu samozřejmě nebylo.“

Starší muž se vlídně usmál. „Jsem moc rád, že jste se rozhodl přijít.“

Hostitelovo uvítání bylo vřelé.

Kdysi by nebyl vřele vítán. Kdysi by proti němu zakročila ochranka. Sevřel rty.

Ale dnes... Dnes se pohyboval v exkluzivních

kruzích, v nichž se pohyboval Georgios Petranakos, víc než oprávněně.

Nikos řídil svou společnost z ústředí v Curychu. Předmětem její činnosti byly velmi specializované a velmi novátorské služby, vyhledávané v celém světě. A protože byly specializované a novátorské, v průběhu uplynulých *krátkých* osmi letech se z něho stal velmi zámožný muž.

Muž, který se mohl dostavit, ač nezván, na soukromou oslavu jiného bohatého muže. Muž, který se mohl stejně beztrestně dívat na ženu, která stála po oslavencově boku. Ženu, kterou kdysi, před *dlouhými* osmi roky, poznal jako mladou dívku.

Kdyby tehdy věděl, kdo ta dívka je, všechno by bylo jinak...

Díval se na ni. Vyskočil mu pulz a tak poznal, že jedna věc se nezměnila: projelo jim nečekané a neovladatelné vzrušení. Stejně neovladatelné a nečekané, jako když ji spatřil poprvé.

Ve značkové róbě, s vlasy vyčesanými do uzlu, s dokonalým mejkapem a diamantovým náhrdelníkem se nemohla víc lišit od dívky, kterou tenkrát poznal.

Emoce a vzpomínky se draly na povrch. Nádherné, příjemné a velmi vzrušující vzpomínky... Na krátkou chvíli se jim poddal.

Ale nahradily je jiné vzpomínky... méně příjemné.

V duchu viděl pohůnky Georgiose Petranakose, kteří za ním přišli do penzionu s nabídkou, kterou přijal.

Zahnal nepříjemné vzpomínky, protože musel věnovat pozornost oslavenci.

„Moje dcera Calanthe,“ řekl hostitel.

Spoléhal na to, že Calanthe otci neřekne, že se znají a že se stýkali.

Stýkali? V duchu se tomu výrazu zasmál. Nejenže se stýkali, dělali toho mnohem víc...

„Vítám vás, *kyriosi* Kavadisi,“ řekla. Číšel z ní chlad.

Přešel po ní uznaným pohledem. Před osmi lety to byla dospívající dívka – hezká a půvabná, ale dnes...

Rozvila se do krásy. Byla nádherná.

Všechno na ní bylo nádherné: róba od známého módního tvůrce, diamantový náhrdelník a diamantové náušnice, černé vlasy sepnuté diamantovou sponou. Byla sebejistá a elegantní.

Ve vzpomínkách viděl dlouhé opálené nohy v plátěných šortkách, plandavé tričko, pod nímž se rýsovala ňadra, vlasy spletené do copu a na temeni upevněné sponkou, aby jí nepřekážely při práci na vykopávkách.

Později ji viděl v přístavní hospůdce v nabírané bavlněné sukni a barevném topu bez ramínek – s odhalenými rameny a rozpuštěnými vlasy.

A ještě později ji viděl v levném penzionu ve svém pokoji. Viděl, jak k němu zvedá pohled, jak mu nabízí k polibku plné růžové rty a své tělo. Viděl, jak se milují...

Zatoužil po ní.

Začal pochybovat, jestli se rozhodl správně, když se vetřel na oslavu, aby pana Petranakose poznal osobně. Mohl předpokládat, že tu Calanthe bude.

A přesto si teď nepřál nic jiného než se na ni dívat. Chtěl se dívat na překrásnou dceru jednoho z nejbohatších mužů Řecka, obdivovat její půvab a krásu a nechat se pohlit vzpomínkami.

Ale hostitel se znovu dožadoval jeho pozornosti.

„Takže co vás přivádí do Atén. Pokud vím, máte ústředí ve Švýcarsku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Těla, která nezapomněla.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.